

HUOM! JÄLLEEN KERRAN OTE ISOMMASTA KOKONAISUUDESTA, JOTEN HENKILÖT JA TAPAHTUMAT VOIVAT TUNTUA IRRALLISILTA. "Otan maanantaina yhteyttä lastenvalvojaan." Minna luki tekstiviestin salmen yli johtavalla sillalla. Hän oli seissyt siinä niin kauan, että jalkoja särki, eikä kylmän kangistamassa kädessä ollut enää puristusvoimaa. Kännykkä lepäsi kämmenellä, jonka alla harmaa vesi virtasi laiskasti kohti merta. Pään yläpuolella teräskaaren jänteet halkoivat auringonsäteistä siivuja asfalttiin. Liikenteen melu koski korviin. Minna suoristi sormet ja antoi puhelimen pudota. Hän kadotti Karrin ja Markon, kivun ja huolen, paniikin ja murheen. Hän laski irti taakasta, joka häntä vainosi, antoi sen hukkuu, ajautua virran mukana vieraille maille. Jäljelle jäi tyhjäksi kaluttu kuori, jonka toinen toistaan seuraava kriisi oli kiinnittänyt elämäänsä. Ravistava voima täristi jalkoja, kun rekka ylitti sillan. Minna oli kävellyt kaupungin läpi, ohittanut kotikadun, kulkenut kilometrejä paetakseen jotain, mutta se oli yhä siinä. Hän työnsi käden taskuun ja veti esiin kaupan kuitteja, karkkipaperin, mytyksi taitetun vanhan työvuorolistan, ja pudotti ne kaiteen yli, mutta taskut painoivat yhä. Hän tuijotti avainnippua, joka oli kiinnitetty helmistä koottuun avaimenperään. Marko oli askarrellut sen ensimmäisellä luokalla ja antanut äitienpäivälahjaksi. Osa helmistä oli lohkeillut, osa pudonnut nauhasta, jäljelle jääneetkin kuluneet maalittomiksi. Minna yritti muistella, oliko ollut silloinkaan onnellinen. Hän muisti kauniin serpentiinipaperin, josta tehty iso rusetti retkotti kuin räsynuken pää pienen lahjapaperikäärön päällä. Markon säihkyvät silmät, viattoman ilon ja hymyn, jotka katosivat jonnekin pian ensimmäisen luokan jälkeen. Mutta oliko hän silloinkaan onnellinen? Avainten paino moninkertaistui mitä kauemmin niitä katsoi. Nippu helähti kaidetta vasten ja putosi tyyneen virtaan. Tavara kerrallaan hän pudotti käsistään kaiken minkä taskuistaan löysi, mutta aina jäi jäljelle jotain. Hän riuhtoi takin yltään ja heitti sen ilmaan. Se pullistui kuin laskuvarjo, kiertyi rullalle ja vaappui veteen. Minna katseli, kun se kellui pois. Virta oli voimakas. Sen pyörteisiin tarttuneet värikkäät lehdet tanssivat silmissä. Mikään ei tuntunut miltään. Hän oli kuollut paino. Väsynyt, vanha, tarpeeton paino. Omaa varjoaan hän oli paennut, kannoillaan kiitävää tappiota. Lapsena Minnalla oli pienet kädet. Nyt hän mietti, huomasiko kukaan, kuinka pienet ne olivat. Kun hän koulussa piirsi niiden ääriviivat kartongille muiden käsien viereen, hänen kätensä olivat kuin vauvan kädet. Silloin hän ensimmäistä kertaa ymmärsi, kuinka yksin oli. Silloinkin, kun ystäviä vielä oli ja heistä jaksoi vielä välittää, hän oli tuntenut olonsa orvoksi. Olisiko elämä ollut helpompaa, jos olisi luopunut pienistä käsistä ja vääristänyt ne suuriksi? Olisiko hän silloin osannut valita paremmin? Olisiko kaikki silloin päättynyt onnellisesti? Minna potki kengät jalastaan ja kiipesi kaiteen yli. Ei draamaa. Yhden hetken hän oli siinä, toisen poissa. Se, mitä hän jätti taakseen, irtosi ihosta kuin käärmeennahka. Hän levitti kätensä, ja lensi.